

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 628/2015
13.05.2015. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у предмету предлагача Р.Ж. из Б., насеље Р., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Р4 и 52/15 од 30.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача Р.Ж. из Б., изјављена против решења Вишег суда у Крагујевцу Р4 и 52/15 од 30.03.2015. године и наведено решење **ПОТВРЂУЈЕ** у трећем ставу изреке.

Наведено решење **УКИДА СЕ** у четвртном ставу изреке и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Решењем Вишег суда у Крагујевцу Р4 и 52/15 од 30.03.2015. године у првом ставу изреке усвојен је захтев за заштиту права на суђење у разумном року подносиоца Р.Ж. из Б., насеље Р. и утврђено да је у извршном поступку који се води пред Основним судом у Крагујевцу у предмету И. број 488/10 повређено право подносиоца на суђење у разумном року. Другим ставом изреке наложено је Основном суду у Крагујевцу да предузме све неопходне мере како би извршни поступак, из става један изреке био окончан у најкраћем року. Трећим ставом изреке одбијен је захтев подносиоца за накнаду износа од 100.000,00 динара као неоснован. Четвртим ставом изреке подносиоцу захтева досуђени су трошкови поступка у износу од 6.390,00 динара који ће се исплатити на терет буџета Републике Србије опредељених за рад судова, у року од 3 месеца од дана подношења захтева за исплату.

Против наведеног решења предлагач је изјавио жалбу у трећем и четвртном ставу изреке.

Испитујући правилност побијаног решења у смислу члана 386. у вези члана 402. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11 ... 55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник СРС" број 25/82

... "Службени гласник РС" бр. 46/95 ... 55/14), на чију сходну примену упућује члан 8а Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је нашао да је жалба подносиоца делимично основана, а делимично неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд, као другостепени суд у овом поступку пази по службеној дужности.

Увидом у предмет на који се захтев за заштиту права на суђење у разумном року односи, Виши суд у Крагујевцу је утврдио да је против подносиоца захтева као дужника у извршном поступку дана 20.04.2002. године пред Општинским судом у Крагујевцу поднет предлог за дозволу извршења пленидбом, чувањем и јавном продајом покретних ствари дужника на основу извршне пресуде П 6394/95 од 25.09.2001. године ради наплате вредности 1/36 дела фабричке цене возила "Застава југо корала" у моменту исплате, трошкова спора у износу од 8.434,00 динара са законском затезном каматом и трошкова извршења. Суд је решењем И бр.532/02 од 26.04.2002. године одредио предложено извршење и одредио трошкове извршења у износу од 3.200,00 динара, које решење није уручено извршном дужнику. Дописом од 07.07.2014. године извршни поверилац је позван да се изјасни о даљем току поступка (предбе је добио нови број И 488/10) да би се извршни поверилац поднеском од 18.07.2014. године сагласио са наставком поступка, због чега му је закључком од 22.07.2014. године наложено да уплати предум на име трошкова спровођења извршења. Тај закључак није уручен извршном повериоцу, јер је непознат на означеној адреси, због чега је достава извршена преко огласне табле суда. Извршни поступак је обустављен дана 28.11.2014. године због неплаћања наложеног предума. Наредбом поступајућег судије од 16.01.2015. године одређено је да се извршном повериоцу изврши достава преко огласне табле суда, па је извршни поверилац изјавио приговор на решење о обустави поступка, и предмет је достављен ИПВ већу на даљу надлежност.

Након оцене околности које утичу на дужину поступка, да би се оценило да ли је поступак разумно трајао или не, Виши суд је закључио да у извршном поступку није било сложених правних и чињеничних питања као и да подносилац захтева, иако дужник у овом извршном поступку, има легитимни интерес да судови одлуче о захтеву за спровођење извршења у разумном року, без обзира што се ради о принудној наплати потраживања према извршном дужнику по протеклу парижског рока, као подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року.

Виши суд је правилно оценио да је један од главних узрочника дужине трајања овог поступка неажурно поступање извршног суда који у дужем периоду времена није предузео ни једну радњу у циљу спровођења извршења. Са друге стране понашање извршног повериоца у последњих девет месеци није битно утицало на трајање извршног поступка, који је пре тога неоправдано, неактивношћу суда, дуго трајао. Са друге стране ни једна судска одлука поводом овог поступка извршења није достављена извршном дужнику – подносиоцу

захтева за заштиту права на суђење у разумном року, тако да он службено није могао ни бити упознат са њиховом садржином. Зато је Виши суд правилно санкционисао неажурност поступајућег извршног суда усвајајући захтев за заштиту права на суђење у разумном року подносиоца захтева – извршног дужника Р.Ж. и налажући Основном суду у Крагујевцу да предузме све неопходне мере да би се извршни поступак окончао у најкраћем року.

Међутим, правилно је одбијен захтев подносиоца за накнаду примерене накнаде због повреде права на суђење у разумном року у смислу члана 86 Закона о уређењу судова, јер је налог Основном суду да предузме све неопходне мере да би се извршни поступак окончао у најкраћем року мера адекватна конкретним околностима. У конкретном случају, извршни дужник није имао никаквих сазнања да је поступак извршења покренут, те се неразумна дужина трајања овог поступка у односу на њега не може окончати досуђивањем новчане накнаде као сатисфакције за дужину трајања извршног поступка, јер он као извршни дужник је знао за постојање правноснажне и извршне судске одлуке по којој је он дужник новчане обавезе, али није имао сазнања да је извршни поступак покренут, па није могао ни имати било каква трпљења у вези са дужином трајања поступка. Зато је убрзање поступка по оцени Вишег суда, довољна мера коју прихвата и Врховни касациони суд као примерену сатисфакцију подносиоцу захтева.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 401. став 2. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Међутим, у погледу одлуке о трошковима поступка, предлагач основано указује на битну повреду одредаба парничног поступка, јер су изрека решења под IV и разлози којима се образлаже одлука о трошковима супротни. Наиме, изреком је подносиоцу захтева досуђено 6.390,00 динара на име трошкова поступка, а у образложењу се наводи да му је досуђено 6.780,00 динара. Осим тога, предлагач је тражио и камату на трошкове поступка, о којој није одлучено, па ће се у том делу жалбени навод подносиоца сматрати предлогом за доношење допунске одлуке, у смислу члана 358. став 3. ЗПП.

На основу члана 401. став 2. ЗПП и став 3. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За